

Rūjienas 3x3 skaitļos

Saietā 3x3 ikviens kļūst savējais, kur visus uzrunā uz „tu”, kur sasveicinies tik reižu, cik satiecies, kur iegūsti draugus, iemācies ko jaunu, kur piepildi sapņus, kur dzied, dejo dančus, spēlē mūzikas instrumentus un dara vēl neskaitāmas lietas - gan materiālas, gan gaistošas. Saietā tās dēvē par ievirzēm. Tas nozīmē, ka tiek ierādīts tikai virziens, ceļa sākums, tālākais jāmeklē un jāpēta pašam. Tomēr nedēļas garumā var paspēt daudz, un ir arī tik daudz, no kā izvēlēties! 67 dažādās ievirzēs Rūjienas vidusskolas telpās, tautskolā, Mākslas skolā, stadionā, pilsētas ielās, mežos katrs sameklē savu aicinājumu.

Priekšstatam mazliet statistikas. Rūjienas nometnē piedalās aptuveni 560 dalībnieku, ieskaitot ieviržu vadītājus. Precīzi nav iespējams saskaitīt, jo brauc klāt, brauc prom, mainās. Piektdaļa no tiem ir bērni vecumā līdz 13 gadiem. Rūjienas un apkārtnes iedzīvotāji ir 149, no tiem 49 ieviržu vadītāji. Nometni apmeklē

latvieši no ASV, Apvienotajiem Arābu Emirātiem, Austrālijas, Grieķijas, Indijas, Krievijas, Kanādas, Jaunzēlandes, Norvēģijas un Zviedrijas. Latvijas tālākās vietas ir Kuldīga, Talsi, Grobiņa, Varakļāni, Rēzekne, Koknese, Bērzpils. Pavisam no 60 pilsētām un novadiem, bet to jūs varat redzēt Latvijas kartē, kuru uzmeistarot palīdzēja Baiba Krūmiņa un Gatis Neimanis. Vecākajam nometnes dalībniekam ir 87 gadi, jaunākajam vien pāris mēnešu.

Ja sauktu, tad atsauktos vismaz septiņas Māras, sešas Martas, astoņas Annas, piecas Madaras, piecas Ilzes, septiņas Ievas, viena nav arī Antra, Linda, Laura un Kristīne, Jāņi arī ir vismaz septiņi, toties vienīgie katrā ziņā ir Mellene, Ako, Darens, Dennis, Zeltīte, Hetija, Ora, Lisa, Ūve, Lūks, Larss, Aleksella, Jete, Jumis, Vincents, Heino, Romēna, Denīze, Heino, Janus.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Dienas norise

Svētdiena, 9. jūlijs

*Netrūkst maizes arājam,
Ne ūdeņa avotam...*

10.00 - 10.30 Brokastis

10.40 - 11.00 Rīta TV, dienas tēma (sporta zālē)

11.20 Noslēguma konference (kultūras namā)

12.00 Saieta noslēgums (pilsētas centrālajā laukumā)

14.00 Pusdienas, atvadas

14.30 Izbraukšana no Rūjienas uz Rīgu. Autobuss iebrauks Rīgā ap plkst. **16.30**

Nākamgad 3x3 nometnes notiks:

No 8. līdz 15. jūlijam Krāslavā, vadītāji Ilze un **Lauris Cekuļi**

No 22. līdz 29. jūlijam Zaļeniekos, Jelgavas novadā, vadītāji

Ilva Mieze un Edmunds Barkāns

Šodien, 8. jūlijā,
dzimšanas dienā sveicam:

Mētru Krūmiņu

vārda dienā sveicam:

**Antru Lāci
Antru Niedoliņu
Antru Sundi
Antru Zelču
Antru Pavloviču**

Agnese Auniņa-Linmeijere.

“Rūveniet’s” redakcija: Lelde un Gatis Neimaņi (no kreisās)
Daiga Kļanska, Antra Lāce un Ilze Brinkmane.

Septiņas dienas ir pagājušas.

Mēs esam darbojušies, runājuši, ēduši, dancojuši un smējušies rūveniski. Esam stāvējuši un dziedājuši augstajā kalnā, meklējuši sevi, pētījuši čakras ar kristālu

Visu nedēļu ir prieka un laimes izjūta

Saieta vadītāji **Sannija un Madars Kalniņi** pārliecināti, ka īstās atziņas noformulēt varēs pēc saieta, jo vēl ir visā iekšā. „Visu nedēļu ir prieka un laimes izjūta, jo tikai pāris reizēs bija kāds sastrēgums, bet pārsvarā varēju atzīt: tagad ir bauda, kaifs, forši, riktīgi labi,” teic Sannija.

Viņa vēlējusies, lai ieviržu vadītāji ir vietējie meistari un sava aroda zinātāji no radu, draugu un paziņu loka, kā arī pieredzējuši 3x3 lektori, lai būtu līdzsvars – lieliem un maziem, jauniem un veciem, vīriešiem un sievietēm, garīgais un praktiskais, latviskās tradīcijas un plašāks skatījums uz lietām, kas varbūt ir piemirstas, bet

jāatrod no jauna, piemēram, meditācija, kristālu ietekme. „Varbūt savā ziņā bijām drosmīgi, ka izvēlējāmies arī ko tādu, kas pirmajā brīdī nešķiet ļoti latvisks. Uzticos plūsmai, un, manuprāt, ikviens nokļuva tur, kur viņam bija jānokļūst. Un, galvenais, visi - novada vēstures zinātāja, ainavu dizainere, kalējs, mākslinieki, rokdarbnieces, audējas, vīndari, galdnieki piekrita nākt un darīt. Redzēju, ka šonedēļ viņi reizēm nopūlējušies sviedros, bet laimīgi,” aizrautīgi stāsta S. Kalniņa un piebilst, ka saieta vadītāju uzdevums ir iegriezt virpuli, bet tālāk tas griežas pats un nevajag traucēt.

No „Rūvenieša”

palīdzību, gājuši nezināmajā un atraduši piedzīvojumus. Atzinuši, ka jaunais mūsu apziņā var ienākt pa vairākiem ceļiem — gan latvisko, gan citādo, un tur nav pretrunu.

Mūsu kopā sadotajās plaukstās vakara dziesmā ir bijis brīnums, un

vēl ilgi mēs jutīsim šo maigo un stipro tvērienu: otra roku. Tā šajās dienās varbūt ir kļuvusi cietāka, jo strādājusi, bet mūsu sirdis atvilgušas un prāti kļuvuši lokanāki. Zinām, ka šeit atrastais nepazudīs bez

pēdām, tas paliks mūsos, mums gribēsies ko līdzīgu piedzīvot arī citu gad.

3x3 saieta avīzes „Rūveniet’s” redakcija pateicas cilvēkiem, kuri palīdzēja mums šai aizraujošajā darbā: maketētājam Gatiņam Neimanim, fotogrāfēm Baibai Krūmiņai, Laurai Skušķei un Ievai Ploriņai, avīzes logo autorei Agritai Krieviņai, brīvprātīgajiem Uldim Siliņam, Ilonai Dukurei, Dainai Kuplei, Leldei Neimanei, visiem, visiem, kuri dalījās ar mums pieredzētajā un saklausītajā, saprotot, ka avīze labāka top arī ar viņu pienesumu.

**Daiga Kļanska
Antra Lāce
Ilze Brinkmane
Agnese Auniņa-Linmeijere**

Saglabājam savu identitāti

Rastiņu ģimene nometnē pārstāv trīs paaudzes. Vecmamma Rūta, tētis Atis, mamma Laura, meitas Jete (16), Kate (13), Marta (5), Nora (4). Ši ir septītā nometne sešu gadu laikā, tūlīt sekos astotā, jo kopš pērnās vasaras nolemts izbaudīt abas 3x3 nometnes Latvijā.

Kā iekļaujaties nometnes ikdienā?

Laura: Dzīvojam bērnudārzā, nākt uz brokastīm ne vienmēr ir viegli, jo miedziņš nāk, sevišķi mazajām. Lielākās meitas ātri vien pievienojās jauniešu nodarbēm, ieskaitot nakšņošanu tuvāk ēdamzālei. Vecmamma allaž grib redzēt visus kopā, viņai vajag zināt, kur katrs ir. Mēs ļaujam brīvību, lai iet, dara, draudzējas, ir tikai pateikties, ka nevajadzētu nokavēt mājās braukšanas laiku. Arī par mazajām meitenēm nesatraucamies, jo te visi pieskata visus, ir drošāka sajūta nekā uz ielas.

Kas ir galvenais, ko iegūstat?

Laura: Saglabājam savu identitāti. Smeļamies emocijas, zināšanas dažādās ievirzēs. Te mēs varam būt paši. Te mēs apzināties savas saknes un sasmeļam to kausu pilnu, lai pēc tam gadu līdz nākamajai nometnei būtu, ko baudīt, atcerēties, skatīties foto un videomateriālus. Mums ir svarīgi, ka bērni

runā latviski, ka vasarās viņām ir iespēja izbaudīt, ka apkārt ir daudz latviešu, ka te ir saknes. Būtībā 3x3 ir vide, kas rada atkarību. Nav jādodomā par ēst gatavošanu, nav jātīra māja, nu, savu guļamtelpu jau tāpat piekārtot, bet tā – ņem un baudi, un ļauj citiem baudīt!

Kāpēc Norvēģija?

Laura: Pirms 21 gada vīrs tur aizbrauca studēt un pēc tam palika strādāt, vēlāk satika mani, un tā nu mēs visi tur esam. Kopā jau astoņus gadus. Kate un Jete ir Ata meitas no pirmās laulības. Tā dzīvē notiek. Norvēģijā ir grūti iegūt draugus, ja neesi ar viņiem kopā skolā gājis. Lai cik ilgi mēs tur dzīvotu, nekad nebūsim pilnvērtīgi norvēģi, taču arī pilnvērtīgi latvieši vairs ne. Tomēr saknes ir svarīgas, tās palīdz dzīvot, būt stabilam. Trīspadsmitgadīgā Kate gan vēlas atgriezties Latvijā pēc skolas beigšanas, kaut dzimusi Norvēģijā. Un tā ir nevis kāda mirkļa iegriba, bet pavisam nopietns lēmums. Laiks rādīs.

Kādas ievirzes jūs kopā vai atsevišķi apmeklējat?

Laura: Pirmajās nometnēs tie vairāk bija ģimeņu semināri, pašizziņas ievirzes, tagad jau skatāmies plašāk. Vienā no iepriekšējiem saietiem vīrs uztaisīja kokli, tagad mācās spēlēt. Es aužu celaines, pamazām top tautas tērpi, brunči ir, vecmamma šuj kreklu. Ar bērniem uz Brīnumzemi bijām, uz dančiem un nīkšanu, tas ir labākais nometnē. Šogad vispār ir lieliska sadziedāšanās, tik daudz vārdu zinātāju apkārt, instrumentu. Tas ir dīvaini, ka saieta ievirzes, vadītāji, koncepts un uzstādījums ir stipri līdzīgs, taču gaisotne un sajūtas katrā nometnē pilnīgi citas. Ēdināšana ir fantastiska, tiešām fantastiska!

Kā jums patīk Rūjiena?

Laura, Atis: Ļoti patīk. Skaista pilsēta: reljefs, ielas, mājas. Daudz braukā ar divriteņiem, tas ir pārsteigums, pie tam dažāda vecuma cilvēki. Tāda limeņa skola, bērnudārzs! Tikai: kur ir cilvēki, kas to visu lieto, kas dzīvo šeit un kam pieder tās mājas?

Uz šo pretjautājumu tā īsti nevaru atbildēt. Varbūt tā sagādījes, ka Rastiņiem nav gadījies būt uz ielas, kad rūjienieši iet uz darbu, veikalu, mazdārziņiem, sestdienas rītā uz tirgus placi. Jā, kur viņi ir?

Agnese Auniņa-Linmeijere

Dots devējam atdodas

avots www.eliesma.lv

Piektdienas vakara viesis **Dagnis Čākurs** mūs, saieta 3x3 dalībniekus, sagaida tērpies 12. gadsimta letgaļa tērpā kafējnicā „Trīs draugi”. Draugi esam pulkāk, kas vēlas uzzināt rūvenieša, maiznīcas „Liepkalni”

īpašnieka veiksmes stāstu, jo maizi un citus gardumus ar šo zīmolu zina katrs latvietis. Tērps nav izvēlēts nejauši, letgaļi savulaik apdzīvojuši arī Rūjienas pusi.

Uzņēmums izaudzis no trim līdz 300 darbiniekiem, tagad cep ne tikai Rūjienā, bet arī Klintainē, Valmierā, no rudzu maizes līdz eklēriem. Kad Dagnis paziņo, ka interesantāko jautājumu uzdevēji saņems dāvanā Valda Celma grāmatu „Baltu dievestības pamati”, vaicājumi sāk birt kā no pilnības raga, bet grāmatu pietiek

gandrīz visiem. Neiztrūkst arī jautājums par “Liepkalni” zīmola tetovējumu uz saimnieka galvas: „Uznāca kaut kāds dullums, pēc tam pats sakautrējās un sāku nēsāt cepuri, bet tagad zināmā mērā pat lepojos.”

Jautāts, vai būtu gatavs savu ģimenes biznesu kādam pārdot, Dagnis apgalvo, ka šādu domu nepieļauj. Noproto, ka ideju nepietrūkst, arī devīguma, jo bez īpašas pašreklāmas viņš apdāvina rūjieniešus, bez kuriem pilsēta nebūtu tāda, kāda tā ir – latviska un sirsnīga. Kādam godos tiek kļīģeris, kādam Ziemassvētkos piparkūkas, bet pašam spēku dod cepēju rokām apmīļotā rudzu maize. Dots devējam atdodas – „Liepkalni” maize garšo un to pērk arī Latvijas galvaspilsētā, Igaunijā un citviet.

Samērā nesen kā sev tuvu pasaules uztveri pieņēmis dievturību un uz salas Daugavā izveidojis pirmo latvju dievsētu latviskās (baltu) kultūras garīgo un tikumisko vērtību kopšanai – Lokstenes svētnīcu.

Daudz par to neuzzinām, jo D. Čākurs aicina ciemos visu apskatīt savām acīm.

Ilze Brīnkmane

Sešu makšķernieku loms sver 10, 23 kg

Ievirzes “Diķis kā mazdārziņš” dalībnieki kopā ar vadītāju **Raivi Apsīti** visu nedēļu izzināja, kāda veida diķi

piemēroti katrai zivju sugai, kādus principus svarīgi ņemt vērā, ierīkojot diķi, kā būvēt meniķi, dambi. Runāja arī par to, sugu zivis diķi saderēs kopā, kuru - nē. Latvijā aptuveni 70% diķu audzē karpas. Diķos var audzēt arī foreles, stores, palijas, liņus.

Ievirzes dalībnieki uzzināja ne tikai teoriju, bet darbojās arī praktiski “Udzēnu diķos”. Ar pielāgotām makšķerēm, ēsmām izmantojot konservētas kukurūzas graudiņus, pusotras stundas laikā sešu makšķernieku loms bija 10, 23 kg, kurā

bija 19 karpas, no kurām smagākā svēra 1,1 kg, un četras karūsas. Pie diķa bija arī kūpinātava, un saimnieks Didzis Čākurs bija sarūpējis garšvielas, zivis kūpināšanai sagatavot palīdzēja arī meitenes.

Lai arī kūpinātās zivis bija plānots pasniegt nīkšanā, tās pārpratuma dēļ gardumuti tika apēstas jau vakariņās, slavējot ievirzes dalībniekus.

Daiga Kļanska

Celošanā auž tikai sapņu buras

Šī ievirze, izrādās, ir radījusi arī pārpratumus, jo, domājot, ka ieviesusies drukas kļūda, daži cerēja uz varenu ceļošanu, bet tā bija celošana. Telpā, kur daudzkrāsaini dziju kamoli, katrai pašdarītas stelles un visas iespējas noaust ne tikai jostu, bet arī sapņu buras, lai kuģotu iztēlē.

Iztēle ir nepieciešama, jo jārada raksts pašas izvēlētās krāsās. Ievirzes vadītāja **Anna Gobzeme-Nulle** stāsta, ka celošanas ideja (visa pamatā ir maza plāksnīte un četri caurumiņi) ir sena. Tās liecina, ka mūsu tautas senčiem bija izcila matemātiskā domāšana, jo bez tās ir grūti izprast, piemēram, Annas skaidro-

jumus: “Jānumurē celi, jāievēro nepāra un pāra rinda, viss raksts balstās uz tīklu, vienu rūtiņu iezīmē un trīs brīvas, katra otrā pāra rinda ir pretēja, katrs caurums ir krāsa...”

Iesācējam, kuram nav attīstīta smadzeņu kreisā puslode, trīs rokas, bet Anna iecietīgi skaidro, līdz pats brīnies, ka no dziju diegiem, aptverot, kas ir labā un kreisā puse, verot dzīparus caurumiņos no augšas un apakšas, tad, izmantojot divus pulķišus un trīs šņorītes, aužas josta!

Skaistākās būs redzamas izstādē!

Ilze Brinkmane

Istā zeme – māls

Līdz keramikas ievirzei tieku tikai piektdienas pēcpusdienā. No vienas puses — labi, var jau redzēt, kas pa nedēļu sadarīts. To, ka te nav nekāda niekošanās, var sajust uzreiz: katrs zina, ko dara, un vadītāja **Madara Bartkeviča** rūpīgi visam seko, katram ierāda, pamāca un atgādina, bieži pielabojot un dodot turpmākās norādes. Pašā telpas stūrī māte un meita no Ikšķiles. Evita un Alina Kubliņas, vēl esot

brālis Matīss, un nometnē viņu ģimene ir ceturto reizi. Evita pulē trauciņu, kurš vizuāli šķiet jau gatavs, bet pulēšana notiek ar kātiņā iestiprinātu gludu akmentiņu vai karotes apakšu. Pulē, līdz viss trauks ir gluds un spīdīgs, izskatās kā glazēts. Ir izgatavoti auskari, saktiņas, divu veidu traučiņi, un šodien notiek ķimerēšanās ap putna formas kulonu, tas esot sīks un piņķerīgs darbs.

Telpas vidū uz krēsla paprāvu krūku, uz stilbiem atspiedis, pulē Andris Greiers no Baldones. Pajokoju, ka laikam būs pašam savs alus kauss, bet Andris alu nedzerot, tā būšot tējas krūze. Viņš labvēlīgi ļauj palūkot, kāda lieliska osiņa krūzei, piemērota tikai viņa rokai. Šī neesot viņa pirmā tikšanās ar mālu, jau Pelču nometnē pieķēries šim materiālam, bet šoreiz jau būs tāds pamatīgāks rezultāts.

Mālus sev pieradināt cenšas vairāki bērni. Deviņgadīgā Māra Emīlija no Rīgas ar lielu milestību un centību gatavo pārsteigumu saviem vecākiem, kuri par to nedrīkst zināt, tāpēc arī vairāk neko nestāstīšu. Runājoties, pavisam neapzināti, esmu paņēmusi rokās pogas izmēra māla piciņu, kura plūst, mainās, veidojas, kamēr prāts ir pieslēdzies citur. Augšminētais Andris arī saka: pulēšana ir meditatīvs process, rokas dara vienu, domas klejo! Lūk, miers no zemes.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Meža takās katru dienu iet vairāk nekā 40 bērnu

Ievirzi “Viens pats meža takās” šajā nomētnē bija izvēlējušies vairāk nekā 40 bērnu vecumā no septiņiem līdz 13 gadiem. Ievirzes vadītāji **Aigars Mežals**,

Reinis Klāvs Rudzītis un Toms Grīnvalds bērniem bija sagatavojuši varoņu programmu. “Viens no aizrautīgākajiem notikumiem bija trīs kilometrus garais pārgājiens uz mežu ceturtdien, izmantojot bungas pārgājiena ritmam. Pa ceļam bērni mīlojās ar pirmajām mellenītēm, tādēļ pārgājiens izvērtās ilgāks, nekā plānots. Nonākuši mežā, bērni ierīkoja nometni, veiksmīgi iekūra ugunsgrūdu, izmantojot kramu, jo šķiltavas un sērskociņi netiek ņemti līdzi. Tika uzbūvēta arī nojume, zem kuras bērni atpūtās, tad izspēlējās ar čiekuriem, nodziedāja “Aiz kalniņa dūmi kūp” un nāca atpakaļ uz saietu,” stāsta Reinis Klāvs. Viņš priecā-

jas, ka bērniem bija interesanti, jo viņi savos iespaidos ar Reini Klāvu dalījušies arī pēc ievirzes, cienājuši ar konfektēm. Pirmajā dienā atraduši kokus lokam, tos nomizojuši un izveidojuši sagatavi, bet piektdien uzlika stiegras, sagatavoja bultas un trenējās šaut daudziznājuma vietā, kā arī darināja mazo nazīti. “Citās reizēs loku sagataves savāca, bet šoreiz bērniem bija jāmacās uzņemties atbildību par savu loku. Ja kāvies, pazaudēji vai blēņojoties salauzi, mājās jābrauc bez loka,” stāsta Reinis Klāvs. Bērni iemācījās izgatavot arī lāpas, ko izmanto ja daudziznājumā.

Daiga Kļanska

„Pēc pirts galvā bija karuselis”

Atzīstas **Ivo Rollis** no Rīgas, kad pie pusdienu galda uzsākam sarunu par nedēļas spilgtākajiem iespaidiem. „Pērn ar ģimeni bijām Saldū, bet šogad vīru vaļā radu meklēto – īpašās izjūtas, kādas var noņemt vien 3x3. Roberts Šilings dalījās ar savu pieredzi, kā pareizāk un labāk siet pirts slotas, kas der tieši vīriem – no bērza, kļavas un ozola lapām, kā katram ik pa stundai uzņemties atbildību, lai uguns neizdzistu un pirts kurtos. Savu izveici-

bu un spēku pārbaudīju arī cīņās ar zobeniem, lai arī tie bija no plastmasas vai ne tik asa metāla, no spēles tā pārvērtās reālā tuvciņā,” stāsta Ivo un piebilst, ka vēl neparastākas izjūtas bijušas, kad no rīta piepulcējušās četras sievas vecumā no 35 līdz 40. Sievišķā klātbūtne, karstā pirts un neparastā gaisotne ļāvusi garam lidot un prātam virpuļot citā dimensijā.

Meitiņa Linda (10 g.), dzirdot, ka tētis dalās piedzīvotajā, atklāj, ka patiek dziedāt

postfolkloras ievirzē un darboties ar keramiku, bet mamma Kristīne grebusi kaut ko no koka, draudzējušies un darbojušies arī brālis Leo (8 g.) un arī māsiņa Ella Luīze (6 g.).

„Man mājās patiek cept maizi, un te radu jaunas idejas, ar ko jaunu varēšu pārsteigt sevi un savējos,” smaidot teic I. Rollis.

Ilze Brinkmane

„Žiperi” un citi

Rūjienas 3x3 saiets atmiņā paliks ar izcilo sporta infrastruktūru, ko dalībnieki izmantoja ar lielu sparū. Par sportiskām aktivitātēm saietā gādāja Rūjienas vidusskolas direktors un sporta skolotājs Vidars Zviedris. Tradicionālais nakts basketbols pulcēja gan saieta dalībniekus, gan vietējos basketbola entuziastus. 30 startējušie veidoja sešas komandas, katrā pa pieciem dalībniekiem. Lai izvairītos no traumām mitrā laukuma seguma dēļ, tika pieņemts lēmums izspēlēt basketbola soda metienu turnīru. Tajā vietas sadalītas šādi: 1. „RRC”, 2. „362”, 3. „Būs”, 4. „Četri mazi bundzenieki”, 5. „Žiperi”, 6. „Haiperi”. Basketbola trīs punktu metienu konkursā startēja 42 dalībnieki, par „karali” jeb precīzāko tika kronēts “Rikšu” mūziķis Mārcis Lipskis.

Antra Lāce

Dzirdēt, kā kokle ieskanas paša rokās

Kokle ir īpašs tautas mūzikas instruments, un zinu, ka daudzi esam vēlējušies tai kaut mīkli pieskarties. Dīnas Liepas un Dzintras Ločmeles vadībā, saieta dalībnieki apgūst kokles spēli no pamatiem. Arī zinošākajiem ievirzes dalībniekiem ir papildus ko gūt.

Pati mācos spēlēt pirmo reizi! Patiess prieks rodas, ieklausoties un dzirdot, kā kokle ieskanas paša rokās! Šovakar mūsu darbiņu var dzirdēt koncertā!

Lelde Neimane

Gals klāt!

Nu ko es teicu: gals klāt! Ej, skrej, kārto, mēģini, pieraksti, mainies adresēm un domām, smaidiem un daž'lab'asariņ'! Nometne 3x3 Rūjienā stāv uz atvadišanās sliekšņ' un vēlīg' novērtē mūsu nedēļas zemes un debess darba pilno grozu. Ikviens ieguva pa auglim, ja tik gribēj' dot un ņemt. Ikviens – mazs vai liels, „vecs” vai jauns — bija laikā un vietā, ko var droši saukt par Laimes zemi. Un nemaz tik tālu nav jāmeklē, tepat vien ir: mūsu pašu zemītē, mūsu pašu vidū, mūsos pašos. Esiet laimīgi, mani mīļie! Uz redzēšanos citu reizi!

Vienmēr Jūsu
Kleopatra/ Daina Kuple

Precizējumi

Saiets notika arī Saldū!

Tāpat katram ir mājasdarbs – Pasaules latviešu 3x3 saieta Latvijas kartē atrast iztrūkstošo saieta vietu ar numuru 52., kas notika 2016. gadā – Saldū – un to iezīmēt kartē, tāpat atrast tā logo starp citiem, kas izvietots uz stikla sienas netālu no skolas lielās zāles.

Autors rakstam ir!

Atvainojamies autoram, ka tipogrāfijas vainas jeb tehnisku iemeslu dēļ pazudis viņa vārds „Rūveniet's” Nr.6 un atklājam, ka 4. lapaspusē raksta „Rūjienas dižozolu pagaidām nezāgēs” rakstītājs ir Leonīds Kotovičs.

Joki

Sarunas sieviešu tualetē nakts vidū

Es biju pārliecināta, ka vēru tualetes durvis, bet uzdūros gultai, tādēļ meklēju gaismas slēdzi un attapos, ka esmu iegājusi ne tur.

Sieviešu tualetē pēkšņi sparīgi ienāk jauns puisis. Kad saku, ka šī ir meiteņu tualete, viņš strīdas pretī, ka uz durvīm ir WC, tad argumentam rādu otru simbolu ar trīsstūra platāko malu apakšā. Tas beidzot ienācēju pārliecina.

Siliņš Rūvenē

Labas dienas, labi ļaudis!

Tā kā nebija nekā prātīgāka, ko rakstīt, iedodu publicēšanai vārsmas, kas rakstītas tūlīt pēc Kristus dzimšanas. Tas, protams, domāts kā joks, jo tādā vecumā no nometniekiem ir tikai Ādolfs Avens.

1970. gados, kad Sidnejas latviešu teātris pirmoreiz viesojās ASV un Kanādā ar lugu un manis rakstīto Ziemeļameri-

kas kaleidoskopu (humoristiski satīriska uzvedums), „Ak, dzimtenīt” bija viena no dziesmām. Es gan esmu apdziedājis miltu produktu, ko Otrajā Pasaules karā dēvēja par dzimtenīti, bet neesmu minējis dzērienu, ko filtrēja no aviācijas benzīna. To sauca par jū-jū, štukasu (vācu bumbvedēju vārdā) vai auto konjaku. Dzēriens izsauca aptumsuma brīžus, tieksmi lidot un nespēju pacelties gaisā.

Štukasa iedzeršana prasīja zināšanas un zināmu tehniku – kad jāvelk elpa uz iekšu un kad jāpūš uz āru. Esmu dzēris tikai vienreiz.

Ak, DZIMTENĪT...

No dienām senām, no dievturu laikiem,
Kad Gaismas pils kā caur dūmiem un tvaikiem,

Mūsu sentēvi prata bez māņiem un viltiem

Izdzīt ļergu no rudzu miltiem.

Zem Rāmavas ozoliem, kā jūs to zināt,

Ja letiņš ko brūvē, viņš māk iztecināt.

Kam vēl tāda cieņa bij, ja atļauts man jautāt,

Kā dzimtenītei latvju tautā,

Kur no vienas vienīgas šlukas

Cilvēks grib lidot pa gaisu kā štukass?

Ak, dzimtenīt...

Rūjienā piedzīvots

Saldais miedziņš

Divos naktī septiņgadīgais dēlens iet pačurāt. Mamma gaida, bet viņš ilgi nenāk atpakaļ. Drusku tā kā par ilgu, mamma dodas meklēt. Pie tualetes durvīm prasa vīrietim, vai nav redzēts mazs puisītis. Neesot gan. Uzroda sieviete no blakusistabas un prasa: “Tu puisīti meklē? Jā, ienāca istabā, apgūlās blakus uz matracīša un aizmiga, nezinu, kam atdot!”

Izrādās, bērns aizgājis vienas durvis par tālu. Mamma nav īpaši satraukusies, jo nekur tālu jau nevarētu aiziet.

Iz vietējo mutes

Lilija Lipora ar saviem vides dejojājiem piedējo pilsētu, izaicina sevi un arī rūjieniešus. Ceturtdien par skatuvi priekšnesumam izvēlējušies degvielas uzpildes staciju, tautas valodā – benzīntanku. Rāmjevida taisnstūros katrs dejojājs savā lodziņā, pārējie stāv nomaļus kā skatītāji. Viss notiek, ir kustība, dejošana, līdz vienā brīdī iznāk benzīntanka saimniece: “Vai jūs nevarētu savas atrakcijas citur organizēt?” Dejojāji paklanās, skatītāji aplaudē, un priekšnesums beidzies.

Aicinājumu uz deju nedzird auss sāpju dēļ

Astoņgadīgajam Nilam vienu dienu sanācis nelāgs starpgadījums. Dančos puika nav dzirdējis, ka meitene viņu lūdz uz deju, jo sāpējusi auss. Nākamajā dienā Nils steidzīs kļūmi novērst, un aicinājis meiteni uz deju pats, nometoties uz celiša. Pēc dančiem puika dalījās priekā par varenu dejošanu.

Rīta maršs

Šorīt ap pusdeviņiem pie mazās skolas māmiņa Laura Bičkovska sauca savējos – Beatrisi (9) un Timuru (7) sasveicināties ar ciemiņiem: diviem pelēkiem zaķiem, kas lēpatoja pa pļavu. Priecīgs pievienojās arī Pēteris, bet viņš vēl laikam gribēja pasaukt arī savu masu noskatīties rīta maršu, kad abi pelēči aizcīlpoja Kalnkroga virzienā savās personiskajās darīšanās.

Rīta izrādes skatītāji nosmējās, ka tā bijusi kā revanšēšanās – vai tad tikai zaķis Marta un ežu pāris Anša stāstītājā pasakā drīkst parādīties 3x3 lūkotavā!

Te ir labi

Tā visisāk var pateikt paldies visiem, kas ar gaumi un profesionālu prasmi mūsu saietam Rūjienā veidoja skaistu vidi un rūpējās par tās kopšanu. Visredzamākais ir FLORISTU darbs – Rasma un Valdis Lauberti mūs iepriecinājuši ar saieta dekoriem.

RŪKĪŠIEM – Rūjienas vidusskolas darbiniekiem — no direktora līdz tehni-skajiem darbiniekiem, kuri nepagurdami gādāja par saieta dalībnieku labsajūtu no rīta līdz vakaram un no vakara līdz rītam. Mēs taču esam darbā, pieticīgi saka dežurante Taiga, taču labi redzam, ka ir no sirds darīts. Kādas rokas gatavo un izdala azaidu, mazgā, tīra, grābj, sakopj, ieliek vāzē ziedus, informē un palīdz, dara vēl citus darbus; kādi cilvēki visu to organizē.

PALDIES!

Ieguvums - sarunas ar dēlu

Ārija Miķelsone no Rīgas 3x3 nometnē ir pīmo reizi. Kopā ar viņu ir dēls un vedekla ar trim bērniem. Ārijas kundzei pavisam ir pieci mazbērni un galvenā rūpe ir saprašanās starp paaudzēm. Kā ieguvumu nometnē viņa min sarunas ar dēlu. Gan par savstarpējām attiecībām, gan par bērnu audzināšanu, jo kā ikviens vecāks, gadās pieļaut kļūdas un tad jau bērns ar savu uzvedību, attieksmi mums parāda, kādi esam paši, kā spoguļi, atliek mācīties, mainīties, laboties. Pārrunā, ko katrs redzējis, dzirdējis apmeklētājās ievirzēs. Ārija bijusi cilts koka pētīšanas ievirzē, braukusi ekskursijā uz lauku fermu, uz zemeņu lauku. Tur viņa saskūdinājis fakts, kas gan nav noslēpums, ka saimniecībām trūkst strādnieku. Viņa piekrit saieta dalībniekiem, kuri ierosinā-

juši Ministru prezidentam, ka vasaras mēnešos mazturīgajiem un bezdarbniekiem pabalsti nav jāmaksā. Lai meklē paši darbu, iet strādāt uz lauka! Klausījusies **Ansi Bogustova**, kuru viņa uzskata par atraktīvu un gudru cilvēku.

“Un Rūjiena ir lieliska pilsēta. Maza, bet tik daudz iespēju. Tīra, sakopta, mauriņi nopļauti, dzīvžogi apcirpti, mājas sakoptas, fantastiska skola, stadions. Bērni, kuri te ikdienā darbojas un dzīvo, noteikti ir ieguvēji, aizbraucot uz jebkuru Eiropas valsti, viņi jutīsies līdzvērtīgi, nebūs sajūtas, ka auguši kaut kādā nomalē.”

Agnese Auniņa - Linmeijere

Nedēļas veikums fotogrāfijās

Nedēļas veikums fotogrāfijās

